

Elvis magasinet

Nr 1 oktober 2021

Utgiven av: Elvis i Norden

NY TIDNING!

Jailhouse Rock

Innehåll

Sida 4 - Ronnie Tutt har lämnat oss

Sida 8 - På jakt efter Lisa Maries hem i UK

Sida 12 - Elvis tredje film - Jailhouse Rock

Sida 22 - Vad tycker vår artist-jury om filmen

Sida 26 - När Elviskunskap blir en belastning

Sida 28 - Mark James ville att Elvis skulle spela in låten som hade floppat

Sida 34 - Min första Elviskassett

Vi rekommenderar:

E-tidningen läses bäst genom att använda programmet **Adobe Acrobat Reader DC** vilket är gratis från Adobes hemsida:

<https://get.adobe.com/se/reader/>

I Acrobat Reader kan du välja att visa 1 eller 2 sidor åt gången. Två sidor kan vara bra att välja om man vill se ett helt uppslag där innehållet kanske sträcker sig över båda sidorna.

Givetvis kan även andra pdf-läsare användas. Men om problem uppstår så testar vi med Adobes Acrobat Reader som de flesta använder sig av.

Elvis i Norden

Business Manager
Elvis Ahlgren

Operations Manager
Kenneth Östlund

Elvismagasinet redaktion:

Chefredaktör och layout:
Elvis Ahlgren

Medarbetare:
Markus Ekholm
Roger Ersson
Marcus Lundström
Stefan Ödman
Kenneth Östlund

Du når oss enklast genom att e-posta till adressen:

elvismagasinet@elvis.ax

Utgivningsmånader:

Februari
April
Juni
Augusti
Oktober
December

En helt ny Elvis E-tidning!

Hej alla läsare!

Varje dag kommer det nya prenumerationsregistreringar från intresserade läsare runtom i våra nordiska länder. Det kommer faktiskt även några från mer fjärran länder. Intresset för Elvis finns helt enkelt över hela världen.

För närvarande så finns vi redaktionsmedlemmar i Finland och Sverige men vi välkomna alla som vill vara med.

Många har upptäckt fördelarna med en så kallad E-tidning. Alltså en **tidning i digitalt format**. Utvecklingen i tidningsvärlden har under de senaste åren tydligt gått i den riktningen att det blir alltmer digitalt medan papperstidningarnas antal snabbt minskar. En del kommer säkerligen alltid att föredra papperstidningar men kombinerar med att läsa även E-tidningar. Den här tidningen görs för er som föredrar E-tidningar eller som gärna kombinerar de två olika formaten. Därmed kan vi hålla nere produktionskostnaderna och även vara mer flexibla och effektiva i produktionsarbetet.

Tidningen utkommer **varannan månad** och görs av både erfarna Elvisskribenter och nya sådana som vill pröva på att skriva. **Kanske även du har något Elvisrelaterat som du vill dela med dig av?** Hör i så fall av dig via e-post med din artikel och eventuella bilder. Kanske du vill berätta vad som gjorde just dig till Elvisfan? Kanske du gjort en intressant resa till USA och vill berätta om ett besök på Graceland eller andra Elvisrelaterade platser. **Nya skribenter är alltid välkomna.** Vi korrekturläser och korrigerar om det behövs så oroa dig inte för det språkliga.

I detta första nummer vill jag speciellt **tacka vår artist-jury** som tyckt till om filmen Jailhouse Rock. Det är alltid intressant att få veta vad andra tycker om det som Elvis har gjort.

En av jurymedlemmarna fyller år just idag på vår utgivningsdag den 31 oktober. Ett stort **GRATTIS** vill vi på redaktionen framföra **till Henrik Åberg på hans 45-årsdag!**

Du får gärna höra av dig om du har något speciellt önskemål om vad vi borde skriva om i tidningen. Vi kommer att försöka täcka många olika aspekter i ämnet Elvis Presley. Det blir både nostalgi och nyhetsrapportering. Ja det händer hela tiden något i Elvisvärlden även om Elvis lämnade oss 1977. En del människor brukar fråga mig om det fortfarande finns något att skriva om när Elvis varit död så länge. Jag svarar alltid glatt: – *Ja det finns det!*

Det kommer ständigt nya skivor, böcker, filmer och Elvisevenemang. Många av oss i redaktionen har tidigare skrivit för andra tidningar och vet att det finns fler idéer än man hinner skriva om. Man även lyfta fram gamla, lite mindre kända saker, på nya sätt. Nya fans tillkommer också som inte känner till så mycket om Elvis. Vi vill skriva för er alla! **Something for Everybody** som en gammal Elvisplatta heter.

Välkommen till Elvismagasinet!

Ronnie Tutt har lämnat oss

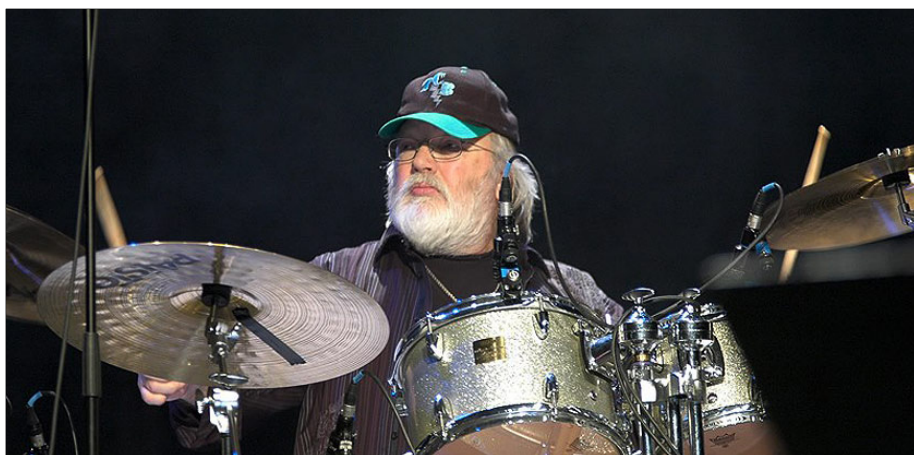
Vi har nåtts av den mycket tråkiga nyheten att Ronnie Tutt har gått bort den 16 oktober i en ålder av 83 år.

Ronnie föddes den 12 mars 1938 i Dallas i Texas och han spelade trummor för Elvis under åren 1969-1977.

På **Gracelands hemsida** (graceland.com) kan man läsa följande:

"Alla vi på Elvis Presley Enterprises sörjer djupt efter att vi fick kännedom om Ronnie Tutts bortgång. Förutom att han var en legendarisk trummis så var han även en god vän till många av oss här på Graceland.

Vi gladdes varje gång som han var med oss här och firade Elvis Week

(Elvisveckan i augusti), Elvis födelsedag och många andra speciella evenemang. Ronnie var en fantastisk ambassadör för Elvis arv då han delade med sig av sina minnen, från tiden då han jobbade tillsammans med Elvis, till Elvisfans, såväl som genom att han tog Elvis musik till arenor runt om i världen med Elvis in Concert-showerna under senare tid.

Ronnie Tutt spelade trummor för Elvis som en del av TCB Band från 1969 till 1977. Han var med i bandet som James Burton satte ihop för Elvis premiärshow i Las Vegas 1969 och han stannade i bandet tills Elvis dog 1977. Senare turnerade Ronnie med Neil Diamonds band. Han gjorde även skivor och uppträdde med sådana som Johnny Cash, Glen Campbell, Kenny Rogers, Elvis Costello, Stevie Nicks, Michael McDonald med flera.

Våra tankar och deltagande i sorgen går till Donna, hans familj, övriga medlemmar i TCB Band och till hans fans i hela världen. Han kommer att vara djupt saknad av oss alla."

Vi på Elvismagasinet sörjer förstås även vi bortgången av denna suveräne trummis. Att han var viktig för Elvisshowerna kan nog

ingen ifrågasätta. Med en annan trummis bakom trumsetet lät det också annorlunda. Tutt studerade även hur Elvis rörde sig på scenen så att han kunde betona vissa trumslag efter hur Elvis agerade. Naturligvis var detta något som Elvis gillade.

Personligen har jag haft nöjet att få uppleva Ronnie Tutt två gånger på Globen i Stockholm i den virtuella Elviskonserteren **Elvis in**

Concert. Ronnie hade ju en väldigt viktig roll i showen som trumslagare.

Det var även härligt att se honom och övriga TCB Band-medlemmar i **Roy Orbisons TV-show A Black and White Night** 1988.

Ronnie kan man uppleva mycket i Elvis båda konsertfilmer **That's The Way It Is** (1970) och **Elvis On Tour** (1972).

När Elvis presenterade bandmedlemmarna under konserterna så bjöd Ronnie vanligen på ett hejdundrande trumsolo. De som sett de oklippta TV-konserterna från 1977 vet hur det kunde gå till.

Det finns mycket att säga om Ronnie Tutt och kanske kan vi återkomma till honom i en senare artikel. Nu får vi försöka ta in detta och sörja honom.

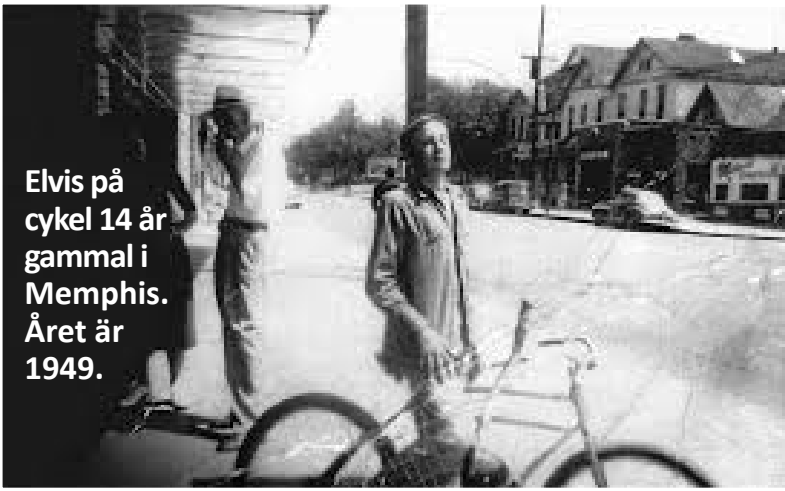
2022 THE ELVIS PRESLEY TOUR

Avgångar: 17/5 och 13/9

Memphis, Nashville och Tupelo

9 dagar i Elvis' fotspår.

Dag för dag program finner du på
www.G9produktion.se

Elvis på cykel 14 år gammal i Memphis. Året är 1949.

Resenärerna kommer på resan att få en mycket fördjupad och personlig bild av världens mest framgångsrike skivartist.

Frågor & anmälan gör du till

tel: 073-965 00 01 mail: isabelle@g9produktion.se

Teknisk arrangör: Swanson's Travel

Vårt Nyhetsbrev (via mejl)
om musikresor får ni
kostnadsfritt.

Innehåller ofta något om Elvis.

Anmäl att ni önskar mottaga det populära Nyhetsbrevet genom att mejla till bruno@storamusikresan.se

HENRIK ÅBERG

Årets mest
stämningfulla
JULKONSERT

GÄSTARTIST
**JERRY
CARLSON**

A Christmas with Elvis and Friends

Julsuccén är tillbaka!

www.henrikaberg.com

- 26 november Härnösands Teater
- 27 november Örnsköldsvik, Nolaskolans Aula
- 28 november Sollefteå, FH Hullstagård
- 1 december Gävle, Teater
- 2 december Järbo, Folketshus
- 3 december Bollnäs, Kulturhus
- 4 december Norrtälje, kyrka
- 5 december Ljusdal, Slotte Scenen
- 10 december Enköping Vårfrukyrkan
- 11 december Karlskoga Nya Folketshus/Teatersalongen
- 12 december Götene Folkpark
- 13 december Vara Konserthus
- 14 december Borås, Gustaf Adolfs kyrka
- 16 december Vänersborgs Teater
- 17 december Kungälv, Mimers Hus Teater
- 18 december Värnamo, Gummifabriken
- 19 december Göteborg, Annedalskyrkan
- 20 december Kungsbacka Teater

För biljetter och mer info: www.henrikaberg.com

På jakt efter Lisa Maries hem i UK

Egentligen var det, år 2010, på det hela taget rätt tyst om att Elvis dotter Lisa Marie köpt herrgården från 1400-talet, Coes Hall i Rotherfield, England. Den allmänna uppfattningen var i alla fall att Lisa Marie valt just denna plats för att den låg relativt nära scientologernas brittiska högkvarter i Saint Hill Manor, East Grinstead. Snart rapporterades också att Lisa Marie förbjudit sin personal att berätta för någon, inklusive sin make/maka, var de arbetade.

Kommer inte heller ihåg när jag själv blev medveten om att hon, fr o m 2010, bodde på den engelska

landsbygden. Senare har jag dock hittat ett fåtal bilder på henne i England från dessa år och dessutom en hel del fina bilder på byggnaden, både dess exteriör och interiör.

Hursomhelst så var **Kenneth Östlund** och jag i London i juli 2015 för att se och lyssna på **Red West** samt besöka **Elvisutställningen på O2** och när vi sedan hade en "ledig" dag så tänkte vi: "Varför inte försöka hitta det där stället som Lisa Marie köpte? Det vore väl ett lagom äventyr för en dag."

Sagt och gjort.

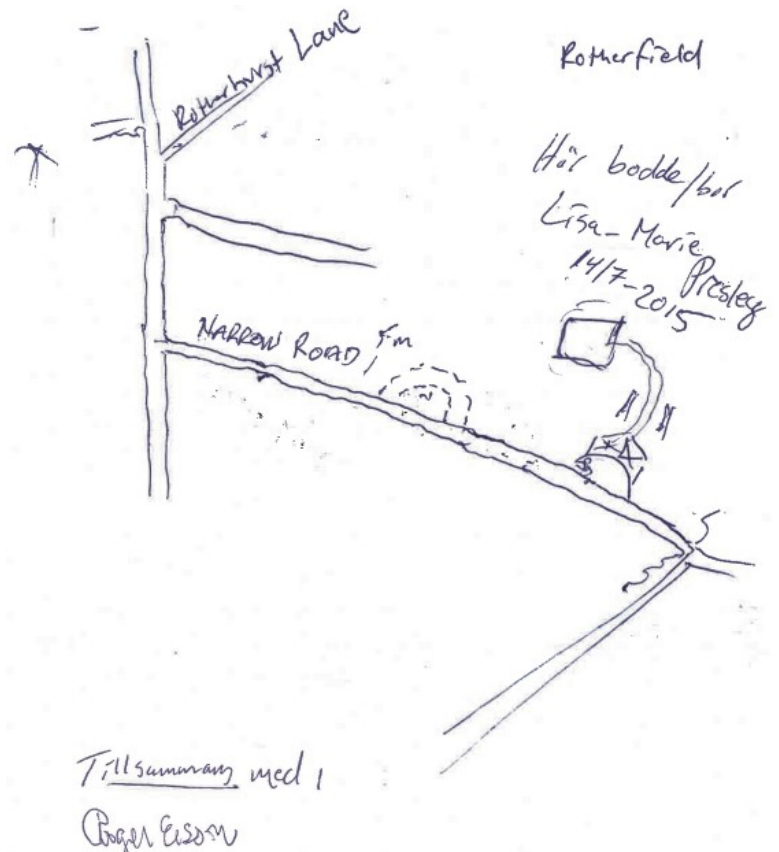
Vi visste att Lisa Maries

hem i UK låg någonstans i Rotherfield i East Sussex, Kent, men det var nog allt. Eventuellt skulle det också ligga i närheten av någon scientologikyrka. Därför sökte vi upp ett scientologifäste i London men de visste inget förutom att nämnda plats i Sussex var den största scientologiförsamlingen i England.

Kenneth och jag tog oss till tunnelbanestationen London Bridge och därifrån tog vi tåget till Tonbridge. En tjänsteman i Tonbridge berättade för oss att Lisa Marie ibland besökt och arbetat på puben **Kings Arms i Rotherfield**. Så det fick bli en bonus när vi väl kom dit. En taxiresa och 20

Lisa Marie och jag tog oss stundom en Guinness på Kings Arms.

pund fattigare var vi så i Rotherfield där vi både åt och drack på tidigare nämnda pub innan vi gav oss av.

Den söta tjejen vid disken berättade att vi skulle gå till vänster utanför puben och gå huvudgatan fram och sedan ta andra vägen till vänster för att komma till Lisas hus. Hur långt vi skulle gå på den vägen visste hon inte.

Alltnog, vi gav oss iväg och tog till vänster på den anmodade vägen. Det kändes lite hopplöst att vi inte hade en aning om hur långt vi skulle gå och då och då dök bilar upp vilket medförde att vi fick kasta oss av den smala vägen som saknade vägrenar och ta betäckning bland träd, gräs och diverse växter och trycka oss undan. Efter ett tag hade vi nästan gett upp när vi såg en kvinna arbeta i trädgården på motsatta sidan av vägen.

Alltnog, vi gick dit och hon visste minsann besked. Lisas ställe låg på en plats som hette **Dewlands Manor**. Ibland hade kvinnan hört helikoptern när Lisa med sällskap anlände. Kvinnan sade att vi för att hitta stället måste gå tillbaka på den väg vi tagit in på och sedan ta till vänster. Styrkta av detta säkra besked gick vi tillbaka den väg vi nyss gått och tog till vänster på huvudvägen igen. Till slut hittade vi skylten med Dewlands Manor och började fotografera grindar och omgivning ur alla vinklar och vrår. Dock grodde en liten oro inom oss, vi tyckte till exempel att det var konstigt att grindarna inte var riktigt tillslutna utan med

visst våld skulle man kunna öppna dem och när vi gick vidare så låg Dewlands Manors Golf course granne och det var vägen in dit som man blev hänvisad till vid Dewlands Manor, dessutom fanns där några namnskyltar, dock inget som hade med Lisa Marie att göra. Det kunde ju vara ett villospår detta med namnen men i alla fall så gick vi vidare i vår jakt.

Så småningom fick vi syn på en man som, uppklättad på en stege, ansade häcken. Han var verkligen säker på sin sak och gjorde till och med en skiss åt oss, hur vi skulle gå, vad vi skulle passera och att vi på slutet skulle gå "down, down, down", alltså en

Vi närmar oss målet.

redig nedförsbacke. Han lade också till att när vi kom fram till det rätta stället så skulle vi märka det för det "osade filmstjärna" om det. Han sa att vi skulle leta upp **Narrow Road**. Efter att ha tackat mannen, som var glad över en liten vilopaus i värmen, gick vi vidare och...äntligen! Där dök Narrow Road upp!

Senare såg vi också den halvcirkelformade mur han beskrivit och passerade den och snart var vi framme! **Coes Hall!** Och nu var det ingen tvekan! Dags att fota lite igen ur alla möjliga vinklar! Jag lyckades till och med fastna på några vassa taggar i buskaget vid sidan av grinden så Kenneth fick hjälpa mig loss.

I min jakt på souvenirer hittade jag nåt mörkt och runt som jag tog upp i tanke att det var en kotte men jag insåg snart att det helt enkelt var fårskit från de många fåren som betade på markerna innanför stängslet! Snart hörde vi ljudet av en motorgräsklippare och vi talade med en trädgårdsmästare som dock inte ville avslöja någonting, inte ens om huset var till salu vilket det ryktats om. Han tog hänsyn till "deras privatliv". (se det jag tidigare skrev om Lisa Maries avkrävda löfte av sin personal).

Kenneth och jag var i alla fall relativt nöjda med att, i alla fall till hälften, genomfört vår föresats. Att vi inte kom in på området var kanske ingen större

Ingen tvekan längre!

chock men eftersom vi under våra resor och företag brukar lyckas med det vi föresatt oss så var det i alla fall en liten tagg i hjärtat. Alltnog, slutkänslan var, trots allt, positiv.

Fotnot 1:

De personer som sett/träffat Lisa Marie sade att det var länge sedan. När jag frågade tjejen på puben om det var förra året (2014) svarade hon att det var ännu längre sedan så antagligen kanske 2013 var sista/senaste året för Lisa Marie med familj i denna bostad.

Kenneth är äntligen på plats!

Fotnot 2:

Trots att jag fick överge tanken på att ta med mig fårbajs hem så blev jag dock inte tomhänt, några kvistar och en ormbunksliknande växt tog jag i alla fall med mig från Lisas ågor ☺

Fotnot 3:

När maken **Michael Lockwood** och Lisa Marie gick skilda vägar 2016 lade Lisa Marie ut herrgården till försäljning. Trots att området i fråga omfattade 50 tunnland och huset var försett med en inomhuspool, elva sovrum, nio badrum, biograf, biljardrum och ett gym m m så dröjde det innan man

fann en köpare. Men så, i början av 2021, blev det äntligen sålt och detta för en penning på 3,35 miljoner pund. Man hade ursprungligen gått ut med ett försäljningspris på 4,5 miljoner pund. Enligt the Land Registry så köpte Lisa Marie och maken Michael Lockwood Coes Hall för 5,8 miljoner pund i juni 2010 så en liten förlust blev det.

I del 2 berättar jag lite närmare om Lisa Maries tid i England, vad som fick henne att flytta dit samt bilder från egendomen där hon bodde i några år

Elvis tredje film - Jailhouse Rock

Loving You hade inte hunnit ha premiär när man påbörjade filminspelningarna för Jailhouse Rock den 13:e maj 1957. Frågan var hur man skulle utveckla Elvis i filmvärlden ytterligare? Love me Tender blev en stor succé för Elvis och Loving You spåddes ännu större framgång.

Några seriösa rock 'n roll-filmer hade börjat dyka upp på biograferna som exempelvis **Blackboard Jungle** som blev en succé för filmbolaget Metro-

Goldwyn-Mayer 1955. I den hade **Bill Haley & His Comets** framfört låten **Rock Around The Clock** som också den blev en stor hit. Rock 'n roll-filmer för ungdomspublik var nu big business, billiga att producera med goda vinstmöjligheter.

Jailhouse Rock var definitivt ett försök att göra en seriös rock 'n roll-film och därmed verkligen etablera Elvis Presley som skådespelare i Hollywood.

Filmens arbetsnamn var först **The Hard Way** men

ändrades till Jailhouse Rock när väl låtskrivarduon **Leiber & Stoller** levererat titellåten.

Jailhouse Rock var mer specifikt riktad till en tonårs- och ungdomspublik än någon annan Elvisfilm.

Att kasta in superstjärnan Elvis i fängelse var ett ganska vågat val, acceptansen för hans vilda rock 'n roll image kunde utmanas om den spåddes på för mycket. En del påstår att det var Elvis manager **Tom Parkers** strategiska lömskhet som spelade in.

Att Elvis pappa **Vernon** suttit i fängelse under 1930-talet för att förfalskat en check var ännu något av en familjehemlighet. Det blev inte allmänt känt förrän efter Elvis död men Parker skulle på något sätt fått reda på detta.

Parkers baktanke med att sätta Elvis i fängelse i filmen skulle vara som en påminnelse till familjen Presley. Han vet något som skulle kunna användas emot dem om de inte dansar efter hans pipa!

I 1950-talets Amerika när moralpaniken var som störst skulle ett offentligt avslöjande om familjen Presleys förknippning som kåkfarare bli en stor förödmjukelse.

Om den teorin är sann eller inte finns inga bevis, men man kan konstatera att Elvis inte se ut att ha något olust att porträttera fängelsescenerna i filmen. Han kanske inte kunde ana Parkers lömska hållhake?

Fängelset är filmens första steg i att transportera Elvis rollfigur **Vince Everetts** personlighet från en vanlig hederlig person till en egocentrisk, otrevlig, dryg och ohyfsad person. Något som var dåtidens idé om hur de rebelliska rockartisterna var.

Det andra steget i Vince förvandling till det otrevligare är hans steg in i en pengadriven "showbusiness" och därmed vägen till musik- och filmstjärna.

Elvis och Judy Tyler.

Filmens andra huvudperson är **Hunk Houghton** som är Vince cellkamrat och mentor i fängelset. Hunks personliga resa är den motsatta jämfört med Vince, han börjar som otrevlig och egocentrisk och transporteras till mer och mer reko desto otrevligare Vince blir.

Hunk spelas av **Michael "Mickey" Shaughnessy** som vid filminspelningen var 37 år gammal men ser ut att vara betydligt äldre.

Shaughnessy hade kontrakt med filmbolaget MGM och typecastades ofta som en "dum-men-kärvänlig" karaktär. Han kom att medverka i mängder av filmer och TV-serier i sin karriär, med höjdpunkterna Jailhouse Rock 1957 och **Huckleberry Finns äventyr** 1960.

Som i alla Elvisfilmer finns det såklart kärlek med i bilden. **Peggy Van Alden** som porträtteras som Vince självklara kärlek, spelad av **Judy Tyler**. Hennes rollperson är lite som ett hopkok av de två kvinnliga huvudpersonerna i den föregående Elvisfilmen Loving You – **Dolores Hart** och **Lizabeth Scott**. Peggy kommer från en fin respektabel familj, hon självständig,

målinriktad och vacker men inte direkt sexig. Judy Tyler var 24 år och två år äldre än Elvis men ser ut att vara betydligt äldre.

Elvis andra flickvän i filmen är heta och sexiga Hollywoodstjärnan **Sherry Wilson** som spelas av **Jennifer Holden** som inte har många repliker i filmen.

Filmen Jailhouse Rock speglar precis som den förra filmen Loving You en framgångssaga typ Elvis

I färg men fel färg på tröjan.

egen. Filmbolaget **Metro-Goldwyn-Mayer** (MGM) producerade filmen vilket är anledningen till att filmen spelades in i svart och vitt. MGM hade vid den här tiden inte helt gått över till färgfilm.

Filmen Jailhouse Rock färgglades 1989 av **Turner Entertainment** som är ett holdingbolag under MGM för deras filmer inspelade före maj 1986. Man fick dock inte helt rätt på alla färger, exempelvis Elvis stickade tröja som han hade på sig under scenerna vid pool-partyt. Den är grön i filmen men skulle egentligen vara marinblå. Produktionsbolaget **Avon Productions** producerade filmen med **Richard Thorpe** som regissör. Thorpe var en av MGM:s favoritregissörer som hade ryktet om sig att alltid leverera i tid och under budget.

Filmen

Filmens förtexter visas med musiken från **Baby I Don't Care** i storbandstappning. I

textens bakgrund sveper kameran över en teckning av en gubbe sedd bakifrån. När man sett filmen några gånger undrar man vad denna tecknade gubbe egentligen har för länk till filmen?

Filmen tar sin början på en byggarbetsplats och filmpubliken introduceras till ett gäng arbetare som väntar på sin lönecheck. Elvis får såklart en separat presentation när han kommer inkörandes i någon slags forntida anläggningsmaskin. Iklädd arbetarkläder i form av jeansbyxor och skjorta är han mäkta glad över sin veckolön på 108 dollar.

Var löser arbetaren inte in en lönecheck utom på en bar för att fira sin stigande rikedom? Vince bjuder laget på en runda efter att förlorat ett vad i en armbrytningsduell med bartendern. Om Vince vann eller förlorade styrkemätningen spelar ingen roll för historien men man ville säkert visa att

Vince inte är någon hårdhudad knegare utan en framåt men ödmjuk ungdomskille.

I barens hörna sitter en medelålders kvinna som gärna flirtar till sig en drink från en oskyldig yngling. Hon sätter sikte på Vince som såklart inte nekar henne men snart dyker kvinnans man upp och han gillar inte situationen. Vince försöker försvara kvinnan som hårdhänt läxas upp av sin man och slagsmålet är snart i full gång. Vince vinner men motståndaren överlever inte fighten och Vince står plötsligt skyldig till dråp.

Ett smart sätt att få in Elvis i fängelset, att försvara en kvinnas heder, men bara lite för mycket.

Efter en kort rättgångsscen transporterar filmen oss till Vince första dag i fängelset på cellblock 21 då han antrar sin cell och möter sin cellkamrat **Hunk Houghton**.

Hunk är en erfaren kåkfarare dömd till 18 års fängelse för att ha rånat en bank. Pengarna hade börjat sina när hans karriär som countryartist falnat. Under sin storhetstid hade han turnerat med **Eddy Arnold** och **Roy Accuff** som ju var verkliga artister.

Hunk menar att han inte bara kan allt om det sociala rävspelet på fängelset utan också i musikbranschen som dessutom är mycket värre. Det ger honom plötsligt en roll för Vince att förhålla sig till. Man ser egentligen aldrig att Vince och Hunk är vänner utan uppträder mer som bittra affärskollegor mot varandra. Hunk erbjuder Vince att hjälpa honom få en bättre fängelse-frisyra då det är dags för detta redan första dagen. En "Fresh-Fish-Special" som de kallar standard fängelse-frisyren är tydligen ingenting för den stilmedvetne fången.

Givetvis tar inte Vince hjälp av någon utan han vill klara sig själv vilket han bittert får ångra. Frisyren som Elvis kommer in med efter klippningen är nog den gräsligaste look han haft näst efter den blonda peruken i filmen **Kissin' Cousins**. Som tur är så är detta också en peruk och Elvis återfår sitt vanliga hår senare i filmen. Men det måste nog chockat dåtidens publiken att se Elvis utan det magiska hårsvallet.

Hunk lär Vince att cigaretter är valutan som gäller i fängelset.

Nu börjar det bli dags att ge den kvinnliga publiken lite ögongodis och man placerar Elvis med bar överkropp, smutsig och svettig i arbete med att skyffla kol ute på fängelsegården. Dåtidens censurregler medgav inte att man suggestivt visade nakna kroppar bara sådär utan man var tvungen att ge Elvis en dramatisk anledning att vara skjortlös.

Tillbaka i cellen och Hunk trallar på låten **One More Day** som var specialskriven för filmen. En ny låt som skulle låta som en gammal helt enkelt. Man ville visa att Hunks musikstil tillhörde det förgångna.

Vince lånar gitarren och sjunger **Young And Beautiful** vilket är lite märkligt val att sjunga en vacker kärleksserenad för ett gäng råbarkade kåkfarare.

Elvis framför låten flera gånger i filmen och för vart nummer gör han den lite bättre än förra, ett sätt att visa Vince musikaliska förvandling från amatör till proffs.

Alla fångar jublar efter Vince sjungit klart utom Hunk som säger: "You have no rythm in your bones". -Ett ironiskt skämt med tanke på Elvis som hade tonvis med rytm i sina ben.

Hunk är avundsjuk på Vince talang genom hela filmen men vill ändå rida på hans framgångar.

För att ge Elvis ännu en anledning att visa sig barbröstad klämmer man in en scen där fångarna gör uppror mot den dåliga fängelsematen. Mitt i tumultet bland tårgas och slagsmål klipper Vince till två fångvaktare ganska brutalt. Detta gör att han får smaka på piskan som tydligen var ett vedertaget

straffredskap i amerikanska fängelser på 1950-talet? Vince får dessutom åter igen straffarbete i form av att skyffla kol i bar överkropp vilket filmen nu fått en anledning att visa.

På fängelset ska en TV-sändning ske med titeln *Breath of a Nation*, som ska innehålla olika uppträdanden från fängelset. Hunk som såklart har ett finger med i spelet gällande vem som får uppträda ger Vince en chans att testa sig inför en riktig publik. Vince framför

låten **I Want To Be Free** som handlar om att vara fängslad av sina känslor. Det är en balansgång att ge filmpubliken ett Elvis-framförande som han gör som en annan karaktär. Elvis ska spela någon som inte är lika duktig och scenvan som han själv och samtidigt ge publiken ett "riktigt" Elvis-framträdande.

I detta framförande ser man att Elvis håller tillbaka och dessutom är inte läppsynken i fas. *I Want To Be Free* är en av filmens svagaste låtar och

förmodligen låter man den passa in här i en ganska obetydlig scen.

Filmens nästa steg är att frige Vince men först blir han lurad att skriva på ett kontrakt med Hunk om en 50/50 deal på allt som han tjänar som artist i framtiden med Hunk som manager. En deal som inte är helt olik Elvis och Tom Parkers. Ironin är att man framför dealen som djupt orättvis i filmen men i verkligheten ifrågasätter inte Elvis sitt kontrakt med Parker.

Efter 20 månader i fängelse blir Vince frisläppt och tilldelas en lägenhet med obäddad säng. Hyresvärden skickar dock upp en kvinna som kan bädda den, (tydligt var det otänkbart att en man skulle bädda sin egen säng?). Städskan slänger en oskyldig men lite syrlig kommentar till Vince vilket ger Vince chansen att visa sin spydiga sida även mot

städerskan som en fingervisning att Vince tar inte skit från någon.

Efter ett tips från Hunk söker Vince jobb som underhållare på en bar vid namn **Club La Florita** men blir nobbad och erbjuds ett smutsjobb istället, något som han hetlevrat såklart inte tolererar. På baren träffar han **Peggy** som jobbar som promotor inom musikindustrin, en som hittar nya talanger till skivbolagen.

Vince vill imponera på Peggy och hoppar upp på scen för att visa att han duger och framför Young and Beautiful för andra gången i filmen. Publiken svarar inte på uppträdandet och speciellt en gubbe är fullständigt ointresserad och stör framträdandet. Av ilska över sitt misslyckande och förbannad över den störande gubben slår Vince sönder gitarren och rusar därifrån. Aldrig tidigare men ofta efter Jailhouse Rock har rockartister slagit sönder sina instrument på scenen. För denna underhållande aggression kan vi tacka Vince Everett!

Peggy blir förtjust i Vince, både som artist och person, och de inleder ett yrkesmässigt samarbete. När de spelar in första singeln i en studio väldigt lik SUN-studio i Memphis, så medverkar **Scotty More**, **Bill Black**, **D.J Fontana** och **Mike Stoller** (från

låtskrivarduon Leiber-Stoller) som studiomusiker. På väggarna i studion hänger artister som alla har kontrakt med **RCA** för vilka Elvis också själv skrivit kontrakt för inte så länge sedan. Man passade på att göra lite indirekt

smygreklam helt enkelt.

De kör **Don't Leave Me Now** flera gånger för att ge intryck av Vince musikaliska utveckling. Bandet mimar körsången så det inte ska se helt onaturligt ut med tanke på att det

Mike Stoller bakom pianot och Scotty Moore framför.

förekommer kör i bakgrundsspåret. När repetitionerna är finslipade så ser man att Elvis gör framträdandet som sig själv, i princip som han själv hade gjort det på en konsert. Detta gör filmen Jailhouse Rock unik för i ingen annan film gör Elvis ett framträdande såsom han skulle gjort på sin egen konsert.

Nu när första singel är klar ska den försöka säljas in till skivbolagen men ingen är intresserad av att prova en oetablerad artist med för den tiden udda stil. En av skivbolagsdirektörerna passar dock på att ta låten till sin huvudartist **Mickey Alba** som snor låten med arrangemang och allt.

Vince kokar av vrede och åker upp till direktören och daskar till honom med ett par välriktade örfler. Ett väldigt underligt agerande med tanke på hur ofta Elvis kopierade andra artisters låtar med stil och arrangemang och allt. Närmast inpå hade Elvis spelat in och kopierat **Carl Perkins** låt **Blue Suede Shoes**.

För att inte hamna i samma rävsax igen skapar Vince och Peggy ett eget skivbolag och döper det till **Laurel Records**. De anlitar en torr och pengagurig advokat vid namn

Mr. Sholes, som i fortsättningen är berättarösten som förklarar den del av Vince framskridande framgång som inte går att klämma in och porträtteras i filmen. Lite lustigt är det dock att Mr. Sholes som framställs som torr och helt ointresserad av musik, står och diggar och klappar takten i studion när Vince spelar in **Treat Me Nice**.

Vince och Peggy dras kärleksfullt till varandra från och till i filmen. Peggy utlämnar sig och ber om romantik medan Vince alltid svarar kallt och ointresserat. När Vince visar intresse så är det rakt på och nästan lite brutalt. Så som när han stjälar en kyss efter en mycket kort visit på ett party hos Peggys föräldrar. Vince beskyller dock sin inre best för de hårda tagen

(*It's just the beast in me*). En av de coolaste repliker Elvis levererar i sin filmkarriär men som tyvärr avrundas med dråplig trumpet-trudelutt.

Filmen går vidare med att visa att Vince lever loppa, han köper en Cadillac, han festar och flirtar med tjejer och så vidare.

Mitt i allt detta dyker Hunk upp i en kavaj som liknar omslagspappret på ett kexchoklad. Har tar upp deras kontrakt som Vince redan låtit ogiltigförklara. Vince har dock det goda hjärtat att ge Hunk 10% av allt han tjänar mot att han jobbar som Vince springpojke. Väldigt underlig deal men Hunk tackar ja.

Nästa låt som framförs är Jailhouse Rock under en TV-inspelning. Alla bakgrundsdansare är gubbar med varierande längd och rondör men gör ett fantastiskt bra jobb. Numret är koreografiskt fulländat och skulle kunna passa in i vilken Broadway-musikal som helst. Hunk får sedan chansen att köra sin paradel One More Day men blir bortklippt för att visa att den sortens country-hillbilly-musik är hopplöst ute.

Härefter tar Vince, precis som Elvis gjorde, steget till Hollywood och ska bli filmstjärna.

För att väcka intresse för den uppkommande filmen ombeds han att ta med den supersexiga mot-skådespelerskan **Sherry Wilson** på en heldags dejt för att väcka intresse hos skvallerpressen. Vince tar dock Sherry till platser där ingen paparazzi-fotograf skulle få för sig att vara. De kollar på dragrace, är på "Nuts Barry Farm", på Zoo och kåkar hamburgare. - Ingenting för en Hollywood-starlet som Sherry!

Hon är enligt Vince, fyrkantig, men det bryr han sig inte om. **You're so Square, Baby I Don't Care** som han sjunger till henne på ett pool-party lite senare i filmen. Men då hade han såklart redan vunnit över henne. För vem kan väl motstå Elvis i längden även om man kämpar emot?

Nu närmar filmen sig sitt slut och det verkar som Vince och Peggy aldrig kommer att bli något par. Det är inget man egentligen vill se heller eftersom vid det här laget är Vince inget annat än en uppblåst skitstövel.

Efter att Vince har sårat Peggy med en korkad attityd och självisk mentalitet så har nu Hunks bågare börjat att rinna över. Han känner att det är dags att en gång för alla banka lite vett i Vince.

Nu är det Hunk som är kvinnornas beskyddare liksom Vince var i början av filmen, likaså är Vince skitstöveln som är otrevlig och rå mot "sin" kvinna. Vidare är det nu också Hunk som slår ett slag för mycket men den här gången är Vince den som faller. Detta är den enda gången Elvis förlorar ett slagsmål i sin filmkarriär men Vince är medvetet passiv under slagsmålet. Publiken ska ha uppfattningen att Vince skulle kunna klå Hunk om han hade velat.

Hunks välriktade höger träffar rakt på halsen och skadar Vince stämband. Vince hamnar på sjukstugan och måste opereras i halsen. Filmens stora emotionella scen inträffar när Hunk och Peggy besöker honom när han är nyopererad och inte kan prata. Att inte ge Elvis en röst när han skulle framföra sin stora emotionella scen var praktiskt eftersom han inte var en skolad skådespelare. Säker ett sätt för regissören att skynda på och säkra inspelningen.

Nu är filmens slut nära, Vince har genomgått ett "change of heart" och är nu tacksam och ödmjuk. Hunk har beklagat och ursäktat sin hemska gärning och visat sig som en riktig vän. Peggy har till slut gett sig till Vince och de är förälskade. Men den stora frågan följer: Kan Vince fortfarande sjunga?

Jo, det är klart han kan! Och äntligen kan han sjunga Young and Beautiful så som den ska låta eftersom han nu verkligen

förstår vad orden betyder. Och inte ett öga är torrt!

Kul fakta

- Jailhouse Rock hade en budget på \$400.000 och drog in \$4.000.000 bara i USA.
- Elvis lön var \$250.000 plus 50% av vinsten som filmen inbringade.
- Filmen spelade in mellan 13 maj till 14 juni i MGM Studios, Culver City.

• Musiken spelades in på RCA Victor Studios - 6363 Sunset Boulevard i Hollywood.

• Judy Tyler dog tillsammans med hennes man i en tragisk bilolycka tre veckor efter Jailhouse Rock var färdiginspelad.

• Elvis gick aldrig på premiären av filmen eftersom det var för känslamt att se Judy Tyler på vita duken efter hennes död.

• Judy Tylers riktiga namn var **Judith Mae Hess**.

• Sångaren Kenny Baker skrev en hyllningslåt till Judy Tyler efter hennes död, **Goodbye Little Star**.

• Judy var bara 24 när hon dog men hon hade ändå hunnit gifta sig två gånger.

• Elvis kompisar **Lamar Fike, Red West** och **George Klein** syns som statister i filmen.

• Scenkulissen, föreställande en stilfull lägenhet, som användes när Vince repeterar för sin Hollywoodfilm hade tidigare använts i filmen **Förlåt, vi är visst gifta** (1957).

• Elvis vikt under filminspelningen var 85 kg.

• Under Jailhouse Rock numret så har alla celldörrar nummer: **1313**

• Elvis tappade en plomb under inspelningen av Jailhouse Rock-numret som han svalde och fastnade i halsen. Den fick kirurgiskt avlägsnas och Elvis hamnade därmed i samma illa sits som sin rollfigur Vince.

• Alternativa namn för Vince Everett i manus var Vince Delwyn, Vince Jackwood eller Vince Ledway.

- I scenen när Vince och Peggy är på en fest hos hennes föräldrar så ser man tydligt markerade "X" på golvet där de ska stå.
- I en scen ligger Elvis och Judy Tyler i samma säng fast en osexig situation. Detta var en provokation mot censurreglerna som tydligen tog avstånd att sådant förekom mellan ogifta par, även på film.
- Under Baby, I Don't Care så har **Scotty More solglasögon** i en filmvinkel och i nästa är de magiskt borta?
- **Baby, I Don't Care** är inspelad med **elbas** men Bill Black syns med sin traditionella **kontrabas** i filmen. Det sägs att Black inte klarade av att hantera elbasen under studioinspelningen och efter att han frustrerat stormat ut ur inspelningsstudion tog Elvis upp basgitarren och lade själv basspåret för låten.

Vad tyckte v

Henrik Åberg:

– Filmen "Jailhouse Rock" blev en viktig milstolpe i Elvis filmkarriär. Det var hans tredje film, och innehöll b.l.a låtar som starkt kom att färga hans fortsatta artist karriär. Jag tycker att Elvis skådespelar insats var mycket bra, men även manuset var smart skrivet för sin tid, och säkert en utmanande och spännande roll karaktär för Elvis att spela.

Övrigt fick man se Elvis i en korthårig peruk. (scenerna när han klipptes korthårig för tiden i fängelset).

Gitarristen Scotty Moore kan man, om man tittar noga i låten "Treat Me Nice" ibland se sittandes bakom Elvis iförd solglasögon och ibland utan. Detta var en utomhusscen inspelad på dagtid med gissningsvis så pass stark sol så Scotty på vissa tagningar var tvungen att ha solglasögon, medans på andra tagningar inte, detta syntes ganska väl i efterhand när det klipptes ihop. I tv och film världen brukar man kalla den typen av skriptad-missar för "klaff fel" och vara något man passar sig noga för att det inte ska ske. Nu i detta fallet är det bara roligt kuriosa att hålla utkik efter om man vill.

Överlag är detta en mycket stark och sevärd film, och framförallt viktig om man vill lära sig allt om och kring Elvis och hans film karriär, samt vartifrån vissa av hans mest kända låtar har sitt så kallade ursprung.

Så låt dig nu fångas av Elvis i rollen som Vince Everett i Jailhouse Rock!

Peter Jezewski:

– Kanonbra 👍

Vår artist-jury om filmen?

Jack Baymoore (Kent Vikmo):

– Jailhouse Rock räknar jag nog som Elvis näst bästa film, efter King Creole. Många bra låtar och en speciell film med en ganska osympatisk Elvis, som till slut ändrar sin attityd. Elvis absolut grymmaste dansscen med låten "Jailhouse Rock". Även om man som fjunig tonåring mest stod framför spegeln och härmade Elvis moves i "Baby, I Don't Care"

Pete Pritchard:

– Enligt min mening så är "Jailhouse Rock" en av Elvis Presleys bästa filmer. Med en fantastisk ensemble med Mickey Shaughnessy och Judy Tyler så är det filmen som visade att Elvis var en begåvad skådespelare.

Manuset var bra men som vanligt då det gäller en Elvisfilm så är det musiken som verkligen gör filmen till något extra.

Mike Stoller och Jerry Leibers låtar framförs på ett briljant sätt av Elvis, gitarristen Scotty, bassisten Bill Black och trummisen D.J. Fontana. Det är ett sant nöje att se bandet uppträda i flera olika scener där de ger prov på hur viktiga deras musikaliska insatser var för Presley-soundet. Vackra ballader som "Don't Leave Me Now" och "Young and Beautiful" står sig bra mot rocklåtarna.

Jag har ett kärt minne av hur D.J. Fontana demonstrerade sitt trumfill i "Jailhouse Rock" för mig. Som alltid fick han ett komplicerat trummönster att verka så lätt. Han fick allting att verka lätt tills du själv försökte att kopiera det!

Scotty brukade alltid att skratta åt klaff-felet vid poolen när de spelade in "Baby I Don't Care". Först hade han solglasögon och sen några sekunder senare försvann de på något mystiskt sätt.

Scotty och D.J. älskade Elvis och var rättmätigt väldigt stolta över vad de gjorde tillsammans med honom. Det är beklagligt att de aldrig fick den credit som de verkligen förtjänade.

Elvis weekend i Jönköping fre-sön, 5-7 november

Fredag 5/11

Elviskväll i Lassebo fredagen den 5 november.

Grindarna till "ELVIS ROOM" & "LASSEBO SALOON" är öppna mellan 18:00-24:00
KCB Band spelar live på scenen.

Anmälan görs i förväg via Swishinbetalning av 120:- / person till 0760 362622
(Lasse Theander) märk inbetalningen med ditt namn.

Adressen är Lassebo, GRANHULTSVÄGEN 12, Bankeryd. Bilparkeringar finns samt
goda bussförbindelser från Jönköping centrum, busstider se www.g9produktion.se

Välkomna Lasse & Lena

Lördag 6/11

Elvisfestivalen

Stora Hotellet, Jönköping

Lördag 6 november 2021

Biljetter köpes via www.tickster.se. Pris: 375 kr (medlem i Elvisforum) eller 425 kr (icke-medlem)

PROGRAM

11.00	Dörrarna öppnas	19.00	Middag på Bishops Arms (i samma byggnad som hotellet). Anmälan på pubchef.jonkoping@bishopsarms.com eller 036-215 50 22 senast 3/11. Ange "Elvis" samt ditt namn och antal personer som ska äta. Välj mellan fish & chips, hamburger-tallrik och vegetariskt. Pris: 220 kr inklusive ett glas vin/öl eller 150 kr för enbart mat.
11.30	Officiell festivalöppning med Elvisforums ordförande Tyrone Hansson	21.00	Elvis Halloween Party öppnar igen
12.00	Paneldiskussion: Göran Berglund leder samtalet "Elvis och Parker" med Börje Lundberg, Bruno Tillander och Svante Rask	21.30	Dans till Jack Baymoore All Stars Band med gästartister
13.00	Boppin' Steve	22.30	Elvis Ahlgrens karaokeparty
14.00	Frågesport: Göran Berglund sätter 8 st tävlingsdeltagares Elviskunskaper på prov	23.00	Dans till Jack Baymoore All Stars Band med gästartister
15.00	Cina Samuelsson	00.00	Elvis Ahlgrens karaokeparty fortsätter
16.00	Föredrag: Elvis på Sun med John Boija från Rock 'n' Roll Heaven	01.00	Partyt stänger
17.00	Jack Baymoore		
18-21	PAUS		

Ungefärliga tider med förbehåll för eventuella ändringar.
www.elvisforum.se

Söndag 7/11

Sista chansen att sitta bakom ratten på Elvis' Cadillac

Du får också kopior på registreringsdokument och kvittot Elvis tog emot i september 1974.

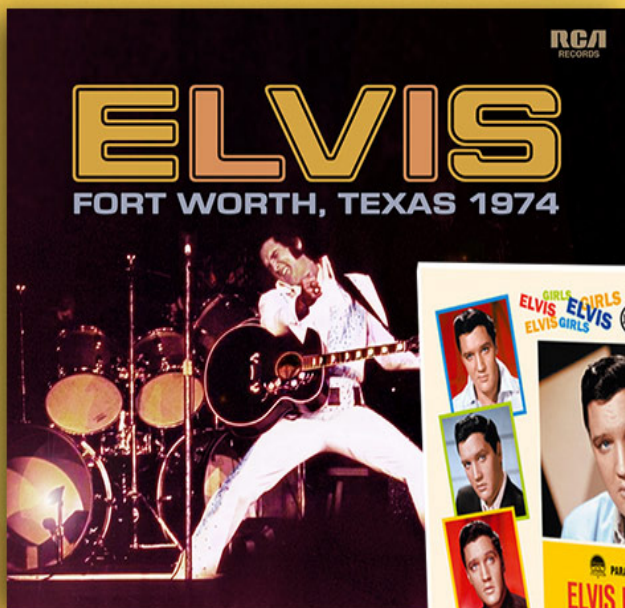
Ni är välkomna till Mia och Stefan Wallin, Skiftesvägen 36, i Gränna, kl.11-13. Inget inträde men där finns en souvenirbutik med allt från vykort till original skivor med SUN etiketten. Inträdesbiljetten får bli att man köper något i butiken, ett vykort räcker. 😊

Undrar ni över något, ring Bruno 0700 596002.

NEW FROM FTD

Two Unique Offerings!

Köpes hos din FTD-handlare

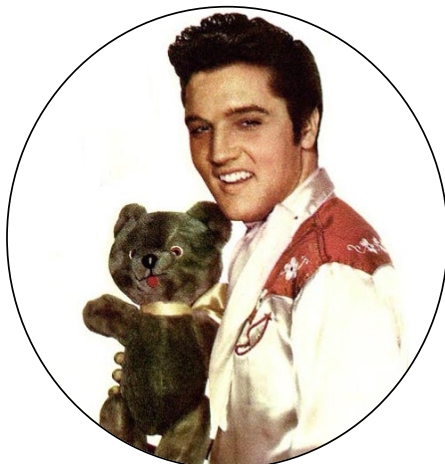
När Elviskunskap blir en belastning

Här kommer en sedelärande historia från verkliga livet, ta lärdom och gör inte om mitt misstag.

Jag och sambon var uppe i Stockholm för några veckor sedan och hälsade på hennes systers familj. På fredagskvällen sitter vi och äter och dricker gott och har det mycket trevligt i största allmänhet.

Då ”plötsligt händer det...”! Min sambos syster kommer ihåg något som jag som Elvisfan bara MÅSTE få höra och som de längtat efter att få berätta för mig. En släkting till systemens sambo hade bott i USA på 60-talet och denne släkting hade nyligen berättat följande historia som de sedan hade fått berättat för sig i andra eller tredje hand:

”1964 hade släktingen med flickvän varit i New York City och besökt ett nöjesfält. På nöjesfältet hade de vunnit en stor teddybjörn som de senare på kvällen hade gått omkring på Manhattan med. Där på en gata hade de sett en jättestor folksamling som visade sig bero på att **Elvis** var där! Nyfikna hade de gått dit för att få se Elvis på nära håll och då hade Elvis minsann klappat den vunna teddybjörnen på huvudet... osv” (historien är förkortad här).

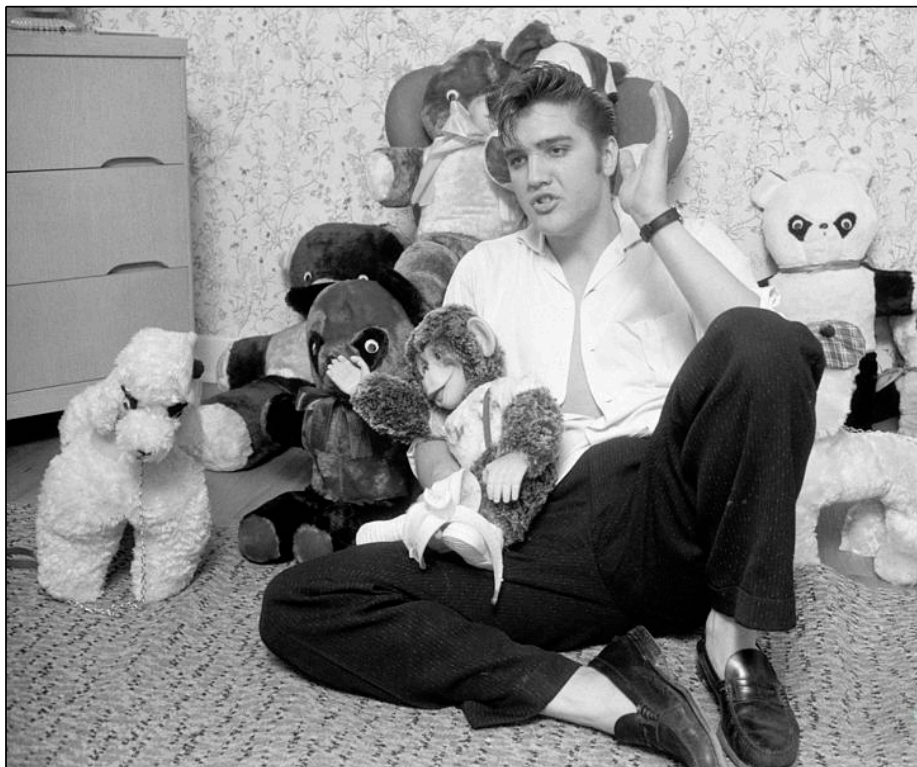
dagen han kom tillbaka från lumpen i Tyskland 1960) ... Tro mig, detta har aldrig hänt, hela Elvis liv är dokumenterat in i minsta detalj och det finns inga okända resor till New York... Om detta nu skulle vara sant var är då alla bilderna som jag borde ha sett då jag har hundratals Elvisböcker och tidningar? ... osv.”

Ni kan ju också tänka er motreaktionerna...:

”Du vet väl inte vad Elvis gjorde varenda dag i sitt liv... Varför skulle historien inte kunna vara sann?... Sluta vara så ingenjörsmässig hela tiden... Påstår du att min släkting ljuger? ...osv”.

Ni kan ju tänka er hur jag som är ett fakta- och detaljinriktat Elvisfan (och människa) reagerade på denna historia:

”Elvis var aldrig i New York 1964... Elvis var aldrig i New York under 60-talet överhuvudtaget (mer än

Barnen skrek, hundarna skällde och brandlarmet gick... Kaos och osämja var bara förnamnet! (Nu har de visserligen inga hundar, men om de hade haft det så hade de säkert skällt.) Tumultartade scener utspelade sig och polisen fick nästan komma dit för att lugna ner situationen...

Vad kan vi då lära oss av denna historia? Jo, att det är en belastning i sociala umgängen att kunna för mycket om ett ämne och särskilt om ämnet ifråga är **Elvis Presley!**

Och min sambo blev naturligtvis jättearg på mig för att jag tydligen betedde mig så "dumt och ifrågasättande" hela tiden.

"Du har ju inte ens vunnit frågetävlingen på Elvisfestivalen någon gång så du är minsann inte bäst i Sverige på Elvis" fick jag höra.

"Jamen ring då någon av mina Elviskompisar Robban,

Göran eller Bengt-Olof och fråga dem om ni inte tror mig, här är min telefon." skriker jag nu närmast desperat.

Mark James ville att Elvis skulle

Mark James må vara ett stort namn i låtskrivarkretsar men han är förstås inte lika känd bland den stora allmänheten. Låtskrivare blir ju sällan lika kända som artisterna som gör deras låtar. En liten presentation förtjänar därför denne herre. I alla fall om man är Elvisfan så bör man känna till något om honom. Han är trots allt upphovsmannen till en av Elvis viktigaste och allra största hits.

Mark James är en singer/songwriter och producent som föddes den 29 november 1940 i Houston i Texas i USA. Han riktiga namn var **Francis Rodney Zambon** vilket vittnar om hans italiensk-amerikanska börd. Hans far spelade mandolin så musiken fanns i familjen och Marks första instrument blev violin. Som tonåring bytte han till det något tuffare instrumentet gitarr. Måhända passade det bättre för rockmusik? Runt 1959 uppträdde han i sina hemtrakter och hade spelat in en singel som hette **Jive Note**. Det var vid den här tiden som han bytte namn från Francis Zambon till Mark James.

I Houston fanns även B.J. Thomas som han blev god vän med. James spelade in ytterligare två låtar, *Running Back* och *She's Gone Away*, som blev lokala hits. Musikkarriären fick dock ta en paus då Mark gjorde sin militärtjänstgöring under Vietnamkriget.

När James återvände till det civila livet så föreslog Thomas att han skulle

Mark James framför Graceland.

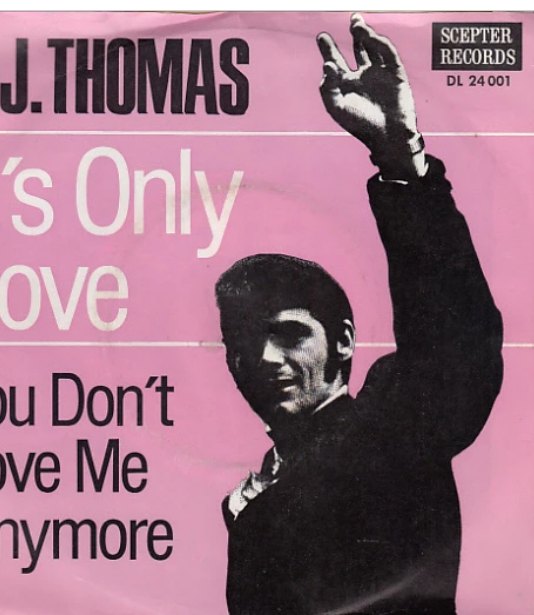
komma till honom i Memphis. Mark James återupptog sin karriär som musiker och spelade in singlar på Thomas bolag Scepter Records men även för andra bolag såsom Bell, Liberty och Mercury.

I Memphis blev James även en av de reguljära låtskrivarna för producenten Chips Moman's musikförlag. 1968 producerade Chips Moman Thomas version av Marks låt **The Eyes of a**

New York Woman vilken blev låtskrivarens första stora hit. Året efter så gav Thomas ut singlarna **Hooked on a Feeling** och **It's Only Love** som också hade skrivits av Mark.

Moman hade också producerat Mark när han spelade in sin låt *Suspicious Minds* 1968 men den gjorde inget större väsen av sig utan glömdes snabbt bort. Marks arrangemang var i stort sett

spela in låten som hade floppat

det samma som det Elvis använde när han spelade in sin hitversion ett år senare. Skillnaden var att Elvis version blev nummer 1 på listorna. Sånginsatsen är förstås en annan i Elvis inspelning. Att Elvis vokala förmåga kunde lyfta mediokra låtar vet vi förstås. Men när Elvis fick ge sig på bra material så kunde det, som i detta fall, bli odödligt! Värt att notera är att gitarristen Reggie Young liksom flera andra av musikerna medverkade på båda versionerna.

Mark har i intervjuer ofta fått frågan om hur Suspicious

Minds tillkom och hur den kom. Mark James må vara ett stort namn i låtskrivarkretsar men han är förstås inte lika känd bland den stora allmänheten. Låtskrivare blir ju sällan lika kända som artisterna som gör deras låtar. En liten presentation förtjänar därför denne herre. I alla fall om man är Elvisfan så bör man känna till något om honom. Han är trots allt upphovsmannen till en av Elvis viktigaste och allra största hits. m till Elvis.

Mark James:
– Sent en kväll när jag lekte lite med min Fender-gitarr

och samtidigt använde min Hammond orgels pedaler för en basgång så kom jag på en skön melodi. Vid tillfället var jag gift med min första fru men hade fortfarande känslor för min barndoms kärlek som var gift och bodde i Houston. Min fru misstänkte att jag hade sådana känslor så det var en känslomässigt märklig tid för mig. För mig kändes det som att vi alla tre var fast i den här fällan som vi inte kunde komma ur (caught in this trap that we couldn't walk out of). Så snart som jag hade

skrivit klart låten, Suspicious Minds, så begav jag mig till American Sound (Studio) för att spela in den med Chips (Moman) som producent. Jag sjöng sången och husbandet kompade mig. Stråkar, blås och Holladay Sisters körsång lades på senare. Efter att bandet hade mixats så åkte Chips och jag till Scepter Records i New York där min manager hade en del kontakter. De älskade låten och gav ut den men bolaget hade inga pengar att promota nya talanger med så låten kom inte in på topplistan.

Elvis och Chips Moman i inspelnings

Senare samma år så berättade Don Cruise, som var Chips partner, att Elvis hade bokat American Sound för att spela in vad som skulle bli hans **From Elvis in Memphis** album. Don var på mig om jag inte hade några låtar som kunde passa honom (Elvis). Tom Jones var populär vid den här tiden och jag visste att Elvis behövde en mer mogen form av rock 'n' roll låt för att komma tillbaka i rampljuset. Det fick Don och mig att tänka på Suspicious Minds och jag började tjata på alla att försöka få Elvis att höra den.

Chips Moman:
– När Elvis kom till min studio i januari 1969 så var han på jakt efter nytt material. Så jag spelade

studion 1969.

Marks Suspicious Minds Scepter Records skiva för honom. Elvis var tokig i den. Han ville höra skivan om och om igen och han lärde sig låten där och då.

Mark James:

– Jag var inte på plats när Elvis spelade in låten. Några dagar tidigare hade jag promenerat in i kontrollrummet och då märkte jag att Elvis verkade känna sig obekvämt med att ha mig där. Det var lite som: - Vem är den här snubben? Vad gör han här? Jag har ju träffat honom två gånger redan! Så för att inte föra otur med mig så höll jag mig därifrån.

Att Suspicious Minds är en låt av hög kvalitet som fortsättningsvis håller har

Mark James, Chips Moman och Mac Davis.

visat sig genom att den 1976 blev en countryhit i en duettversion med Waylon Jennings och Jessi Colter. 1986 blev den en hit för det brittiska bandet Fine Young Cannibals och 1992 gjorde Dwight Yoakam den för soundtracket till filmen Honeymoon in Vegas.

Trots klassikern Suspicious Minds så är nog ändå James största framgång **Always On My Mind** som han skrev tillsammans med Johnny Christopher och Wayne Carson. Hundratals olika artister har spelat in den och den fortsätter att vara populär. Elvis spelade in den 1972 och 10 år senare fick **Willie Nelson** en ännu större hit med låten. Mark James vann två **Grammys** för den, dels i

kategorin **Song of the Year** (årets låt) och dels i kategorin **Best Country Song** (bästa countrylåt), för Nelsons version 1983.

1987 fick även **Pet Shop Boys** en hit med Always on My Mind då den blev nummer 1 i Storbritannien och nummer 4 på USA-listan. 2014 utsågs deras version av låten till "tidernas coverlåt" i en omröstning som BBC ordnade.

Men tillbaka till Mark James på sjuttioalet. 1973 spelade **Brenda Lee** in Marks låt Sunday Sunrise som blev en top tio låt på flera hitlistor i USA.

1974 fick svenska gruppen **Blue Swede** med Björn Skifs en USA-etta med sin

version av Hooked on a Feeling. Ibland ryktas det om att även Elvis skulle ha försökt sig på denna låt men det har hittills inte kunnat bevisats. Björn Skifs har faktiskt påstått att någon skickat honom en kopia på Elvis inspelning. Detta är dock, om jag får spekulera lite, troligtvis en inspelning med Jimmy Ellis eller någon annan duktig Elvisimitatör.

1974 gav Mac Davis ut **One Hell of a Woman** som han hade skrivit tillsammans med Mark James. Singeln blev Davis andra top 20 hit då den som bäst låg på plats 11 under de 28 veckor som den låg på listan.

Efter att ha skrivit en mängd hits under sjuttioalet blev Mark sedan intresserad av att skriva filmmusik. Han studerade också vid UCLA och American Film Institute. Han gjorde sitt första

soundtrack till filmen Trade Day 2001.

2014 valdes Mark in i **Nashville Songwriters Hall of Fame**.

Gjorde inte Elvis fler Mark James låtar? Jovisst gjorde han det. **It's Only Love** kom som singel 1971.

Personligen tycker jag att

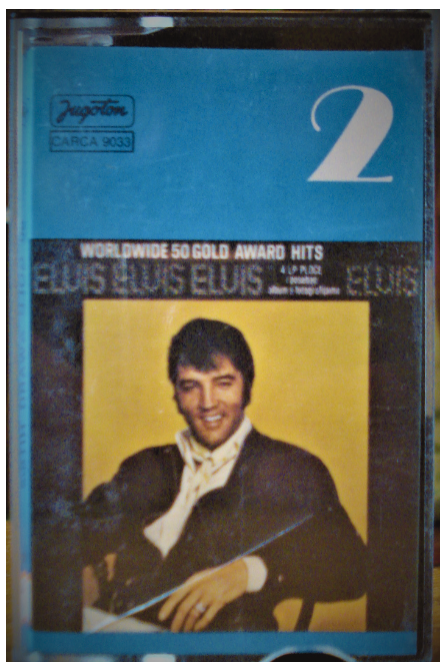
den är något av en bortglömd pärla.

Raised on Rock spelades in på Stax i juli 1973 och gavs ut på singel tillsammans med For Ol' Times Sake. Den gav även namn till ett Elvis album samma år. Dagen efter den inspelningen så spelades musiken in till en annan Mark James komposition vid namn **Color My Rainbow**. Tyvärr lade Elvis aldrig på någon sång på den.

Min första Elviskassett

Jag var ung och Jugoslavien var ett underbart ställe, det var då jag inhandlade min första Elviskassett och mitt musiksamlade började.

I Jugoslavien 1989 köpte jag två av mina första kassetter, tidigare hade jag endast haft i min ägo inspelade blandband av min bror och något enstaka original band som han hade tillåtit mig att ära eftersom han hade köpt dem på skiva. Men dessa två var mitt eget val, inte försummade andrahands band utan omslag.

Den ena kassetten var **Lionel Richies Dancing On The Ceiling**, medan den andra som är mera relevant

för denna tidning var **Elvis Presley – Worldwide 50 Gold Award Hits 2**. Den finns ännu i samlingen och spelas då nostalgin knacker på.

På denna prisbelönta guld-kassett finns **(Let Me Be Your) Teddy Bear** som ännu till denna dag tillhör en av mina absoluta favoriter av Elvis tidiga år inom musikbranschen.

Det som gjorde att Teddy Bear tilltalade en ung Markus var den kärleksfulla tillgivenheten som jag tyckte låten utstrålade. Det gjorde så många av de andra låtar jag tyckte om som barn och även nu i vuxen ålder, har jag insett.

Även om denna kassett var ett kärt eget inköp i unga år av denna skönsjungande karl, så är det nog ändå 1968 och framåt som ligger högst i kurs för mig. De svulstiga svepande arrangemangen, den oemotståndliga rösten av en mera belevad och ärrad Elvis fångad i sitt Las Vegas bland de stora

balladerna, mellan svettiga handdukar och kyssar från trånande medelålders kvinnor som har tillgivet suktat efter honom sedan de var tonåringar.

För mig ligger det i dessa år mera känsla, mera dramatik, mera det vackra som blev Elvis sista nio år av musik. Nu när jag har blivit en äldre karl kan jag lättare relatera till denna musik. Men 70-talet sparar vi till en annan gång, nu tillbaka till barndomens kassett, då man dansade på taket till Teddy Bear rock!

Här är låtarna i den ordning de kommer på Worldwide 50 Gold Award Hits 2 och till höger min personliga rakning av dem.

Vilka är dina topp 5 av denna från denna världstäckande kassett?
E-maila:
lynott86@hotmail.com

Sida A		Position
1.	<i>(Let Me Be Your) Teddy Bear</i>	Nr. 1
2.	<i>Jailhouse Rock</i>	Nr. 9
3.	<i>Treat Me Nice</i>	Nr. 7
4.	<i>I Beg Of You</i>	Nr. 8
5.	<i>Don't</i>	Nr. 2
6.	<i>Wear My Ring Around Your Neck</i>	Nr. 10
7.	<i>Hard Headed Woman</i>	Nr. 13
Sida B		
1.	<i>I Got Stung</i>	Nr. 5
2.	<i>A Fool Such As I</i>	Nr. 4
3.	<i>A Big Hunk O'Love</i>	Nr. 12
4.	<i>Stuck On You</i>	Nr. 6
5.	<i>A Mess Of Blues</i>	Nr. 11
6.	<i>It's Now Or Never</i>	Nr. 3

P.S. Om någon är intresserad av skivbolag så är den gjord på bolaget **Jugoton**. Bolaget startade 1947 och efter kriget bytte bolaget namn till **Croatia Records**.

Res med Swanson's till
världens största countryfestival!

The CMA MUSIC FESTIVAL & NASHVILLE TOUR 7-15 juni 2022

Privata möten
med
världs-
stjärnor!

Läs mer om resan på
www.g9produktion.se
samt www.swansons.se

Bokning sker via Swanson's
tel 0479-14470

Reseledare:
Bruno Tillander och Charlie McCoy

Carrie Underwood, Alan Jackson och Brad Paisley är några av de stjärnor som ofta medverkat på CMA Music Festival.

Förutom Festivaldagarna 9-12 juni har vi ett två dagars fullspäckat program med specialguidning på Music Row, gör unika hembesök och möter i det privata världsberömda och legendariska countrystjärnor, "backstage upplevelser" och mycket annat. Sista kvällen konsert med Vince Gill & några av Nashvilles bästa musiker, som vi träffar back stage efter konserten.

Vi bor på världens till ytan största hotell, Gaylord Opryland.

Swanson's

Programinslag
som vi är helt
ensamma
om att erbjuda.